

GERVEN, Lieven van (Kalleo 16 september 1928). Liep humaniora aan het Sint-Jozefscollege te Turnhout als intern student (1939-1945). Daarna behaalde Van Gerven te Leuven het diploma van licentiaat in de natuurkunde (1951). Hij doctoreerde in 1953 en werd de eerste Vlaming verbonden aan het Interuniversitair Instituut voor Kernwetenschappen. Hij legde zich toe op de studie van de magnetische kernresonantie en begon deeltijds te doceren. In 1963 behaalde hij zijn aggregaat voor het hoger onderwijs en werd benoemd tot buitengewoon docent, in 1967 tot buitengewoon hoogleeraar en vervolgens gewoon hoogleeraar wat hij bleef tot zijn emeritaat in 1993.

Van 1971 tot 1977 was Van Gerven aan de Leuvense universiteit ook voorzitter van het departement natuurkunde, dat mede door zijn toedoen was tot stand gekomen. Hij was immers in 1962 medestichter en ondervoorzitter van de Leuvense Organisatie van Vlaamse Assistenten en Navorsers (LOVAN), een belangenvereniging die toen onder meer de invoering van een modern systeem van departemen-

Lieven van Gerven op een Davidsfondscongres van april 1993 als algemeen voorzitter. Van Gerven was de drijvende kracht achter een radicalisering van de staatkundige opvatting van het Davidsfonds in de richting van Vlaamse onafhankelijkheid. Zijn radicalisme leverden hem echter binnen de vereniging heel wat vijanden op. Zijn engagement in het IJzerbedevaardersforum leidde na de IJzerbedevaart van 1995 tot een zwaar conflict in het Davidsfondsbestuur dat uiteindelijk resulteerde in zijn ontslag. (DE STANDAARD/HET NIEUWSBLAD)

ten aan de universiteit eiste. LOVAN was ook zijn eerste contact met de V.B. aangezien de vereniging ook de splitsing van de Leuvense universiteit vroeg (onderwijs). Op 10 mei 1966 tekende hij namens LOVAN een memorandum met de Franstalige tegenhanger van LOVAN en met de overkoepelende Vlaamse en Franstalige studentenorganisaties dat voorzag in deze splitsing. Het akkoord werd evenwel door de inrichtende macht van de tafel geveegd. Van 1976 tot 1984 was Van Gerven voorzitter van de **Vereniging van Vlaamse Professoren**. Aangezien die vereniging toen in het presidium zat van het **Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen** (OVV), kwam hij ook daarin terecht. In 1986 werd hij door Clem de Ridder aangezocht zich kandidaat te stellen voor het algemeen voorzitterschap van het **Davidsfonds**, hoewel hij tot dan geen enkele functie in die vereniging had bekleed. In maart 1986 werd hij tot dit ambt verkozen en in 1991 kreeg hij met slechts enkele tegenstemmen een tweede termijn van vijf jaar. In deze functie ging hij opnieuw zetelen in het presidium van het OVV waar hij zich actief opstelde en steeds de optie voor volledige Vlaamse autonomie steunde. Zo was hij nauw betrokken bij het totstandkomen van de OVV-memorandums *Vlaanderen in de jaren '90: meer autonomie, betere democratie* (1989) en *Vlaanderen, staat in Europa* (1995). Via het OVV werd hij in 1989 voorzitter van het **Aktiekomitee Vlaanderen '90**. Van Gerven kwam binnen het OVV regelmatig in botsing met verenigingen die naar zijn smaak niet radicaal genoeg waren, bijvoorbeeld met het **Willemshofonds**, het **August Vermeylenfonds** en het **IJzerbedevaartcomité**. Ook binnen het Davidsfonds propageerde hij een communautaire radicalisering die culmineerde in het manifest *De staatkundige toekomst van Vlaanderen* (1993), waarmee het Davidsfonds opteerde voor Vlaamse onafhankelijkheid binnen de Europese Unie, al of niet in een Belgisch kader. Zijn standpunten en zijn persoonlijkheid leverden hem binnen de vereniging heel wat vijanden op. In het bijzonder de relatie met secretaris-generaal Norbert d'Hulst raakte erg verzuurd. In 1995 was Van Gerven een van de initiatiefnemers van het **IJzerbedevaardersforum**, waarvan hij secretaris-penningmeester bleef tot hij eind 1997 aan de kant werd geschoven. Bij de oprichting van dit Forum meldde hij aan de andere initiatiefnemers dat hij binnen het Davidsfonds niemand van deze stap op de hoogte had gesteld en dat hij dit ook weigerde te doen. De oprichting werd een tijdlang uitgesteld en de andere initiatiefnemers stelden via De Ridder het Davidsfondsbestuur op de hoogte: de bestaande spanningen namen toe. Na de IJzerbedevaart van 1995 kwam het tot een zwaar conflict in het bestuur dat uiteindelijk resulteerde in het ontslag van Van Gerven uit het Davidsfonds.

ILLUSTRATIE(S), zie: Cyriel Coupé.

BART DE WEVER

GERVEN, Willy van (Essen 8 september 1897 – Sint-Niklaas 23 juli 1969).

Doorliep de klassieke humaniora aan het **Klein Seminarie van Sint-Niklaas** en studeerde rechten aan de Katholieke Universiteit Leuven (kandidaatsopleiding) en aan de Rijksuniversiteit Gent (doctoraat in 1926). Met de steun van de **christelijke arbeidersbeweging** bouwde deze jurist een politieke carrière uit op lokaal en op nationaal vlak: gemeenteraadslid (1939-1947) en voorzitter (1947-1965) van de Commissie voor Openbare Onderstand te Sint-Niklaas; senator van de **Christelijke Volkspartij** voor het arrondissement Dendermonde-Sint-Niklaas (1946-1958). Als parlamentslid besteedde Van Gerven onder andere bijzondere aandacht aan de vernederlandsing van het **leger**. Tijdens de Tweede Wereldoorlog stond hij actief in het verzet als hoofd van de Sector 20 van het Geheim Leger.

In het verlengde van zijn **flamingantische** bedrijvigheid in de culturele sfeer, onder andere met de plaatselijke toneelkring van het **Verbond der Vlaamse Oud-strijders**, bewerkstelligde Van Gerven in de jaren 1930 met **Paul Orban** en **Emiel van Haver** een kentering binnen de katholieke partij van Sint-Niklaas en het Land van Waas, onder andere in meer Vlaamsgezinde richting (**De Drie Vlaamse Musketiers**).

LITERATUUR: 'In memoriam oud-senator Mr. Willy Van Gerven', in *Het Vrije Waasland* (2 augustus 1969); – *De stad Sint-Niklaas. Een doorbraak van historie naar toekomst*, 1971; – B. de Cock, *Welig en woelig Waasland. Kroniek 1930-1976*, 1976.

NICO VAN CAMPENHOUT